

פז:

עין משפט
נר מצוה

קבו א מיי פרא מאל' מלס
הלסס ס:
קבו ב מיי פייב מאל'
מלס הלסס ב:
קבב ג ד ה מיי פיד
מלסלס מלסלס
הלסס ד סמנ מלס דמל
מלסלס ייד מלס דמל
מל:

תורה אור השלם

אך את הקרב ואת הכסף
את הנחשת את הברזל את
הברזל ואת העפרות:
במזכר לא נב

דב נסים זאן

שמעון בן שטח חיון
כתובה לאשה, המצא
בדבריו מפוראין במסכת
כתובות כפרק האשה
שנפלו לה נכסים, האה
ומי הכי בראשונה היו
כותבין לכתילה מאתים
ולאילמנה מנה וכו', עד
שבא שמעון בן שטח וחיון
שייאה כתוב כל נכסאי
אחראין לכתובתיך, ועיקר
דעת הברייתא תוספת
כתובות בראש פרק י"ב,
דלא אחריו המסכת.

דבינו חננאל

[illegible][illegible]

התראה. שמעון בן שטן
עד שכל שמעון

יציאות השבת פרק ראשון שבת

רַב אַשִּׁי אָמַר 'אֵינִי יוֹדֵה דְּמִי' הֵכָּה לִית לִיה לְרַב אַשִּׁי עֲמָמָה הַיּוֹלֵד וְכִי נִשְׁבְּרוּ יָם לֵהֶם תִּקְוָה שְׂמִינִי כִי וְעִינֵיהוּ לְעִינֵי לְהִרְבֵּן נִשְׁבְּלִיָּה כְּשֶׁהָן חֲדָשִׁים לִית לִיה לְרַב אַשִּׁי הָיָה עֲמָמָה צְהִידָה בְּכֶרֶם תִּמְלֵךְ דְּמִסְכָּה עָלָא (דף קכ"א) **דְּאָמַר רַב יְהוּדָה מְעַשֶׂה בְּשֵׁא צִינֵי**

המלכה. ומימי רחל דבימי שמעון בן שפט גזר טומאה על כלי מתכות ידיוזרו לטומאתן שנה רחוק היה בימי שלמון מלך המלכה גדלוהו צברק בן מלך ציון (דף כג: כד) דלחר מעשה בימי ד"ס בן שפט יוסל ציון המלכה שהיו בשמים יורדים מע"ש לע"ס וכו':

הניחא אמ"ר ר' אבהו כ"ב טומאות אמרין רשב"י כפרה ליה

היה (ב) (בחוֹספֶת) דָּלִים (פִּי־הָ) גִּבִּי
הַיּוֹד דְּמִימִי לַעֲלִי (כָּלִי) עַן וְכִי עוֹר
(טוֹ) וּפְלִיג אֶת־כֶּן דְּלֹמֶר סִתְמָא יִחְזְרוּ
לְטוֹמֶלְחָן יִשְׁכֵּן וְעוֹמֶלְחָן מִשּׁוֹס דְּטוֹמֶלְחָן
מִמֵּה הִיא זֶמֶן מְרוֹנֶה וְיִשְׁכֵּן וְלֹא יִרְאֶה
לְהִתְחַן: **אֲחֵר** בְּדִים גִּדִּים:
מִשְׁמֹרֶשׁ וּדְלָן חִיָּן מִקְבִּלִים עוֹמֶמֶה
נִגְזוֹן לֵךְ עַן שְׁכָן יִתְיֶשׁ עַל אֲרַעֲשֵׁי
סֵפֶה שְׁאִינִן מִיַּטְלָלִים מִלָּא וְרִיקוֹן
לְפִנֵּי־הֶם מִקְרִי שְׁפִירָה וְחֵדֶר לִלִּים
קִטְסִין דְּחֶמֶן צִמֵּם: לִלִּים (פִּי־מִדִּ) מִיִּמִּיתִי לֵה בִּפְיִי אֵלֹו טְרִיפּוֹת (וְחִיָּן דָּךְ
וְהִי: הִדְקוֹן שִׁנְכְּלִי מִרַס הֵן וּקְרָדוֹמִיתִי
דְּעוֹמִיתִי יִשְׁכֵּן שְׁלֵן מְסוֹמִים
שְׁעוֹרִן מְכִדִּי סִיכֵת קָטָן וְעַד לֹו
לְכָל גִּבְרִי מִהִבִּי טוֹרִיס:

אָפּ בנות בותים. תימה לרי"ז
דברים בנות כותים ומה לרי"ז.
(סס) מוקי לה כרי"מ דקיים למיעוט
האזי עטמל הן שייך אלא למי"ד
כותים גרי אמת הן וכל האלה
עטמלה מדאורייתא אכל למי"ד כותים
גרי אריות הן לא שייך האזי עטמל
האזי אס לטמה טוירה מדאורייתא
דע"ג לא עטמלה חיבה ונשמעין
מנכח דלכ"ע בנות כותים היו מיעוט
דבר ולמאן דלא חייס למיעוט או
למי"ד גרי אריות הן היכי מני לה
בי"מ דבר ועוד דרי"ז יוסי אית ליה
דגרי אריות הן כנמנות פקד רבי
שעטמל לרי"ז סי' סס) דלית כתי
תורמין משל ע"ג על של כותים ומשל
כותים על של ע"ג והכא חשיב אליכ' ^א
בנות כותים בי"מ דבר ע"ג דננות
כותים אחיל לכ"ע וגזרו ע"הן שיהיו
שלם יעטמל בהו וכל דמיו

ההם מתי' כר"מ משום דיספא מוכחא דלא הוי משום טימוע דקמי'
הכומים מטמאין משכב התחתון כעליון מפני שכן צועלי נדות מספק
ומסיים ואין שורפין עליהן את התרומה מפני שטומאחן ספק משמע
דקאי' q' אקטוע דאריירי בזה ווא קאמער דרבי יוסי מנשה
הוא בענינול ובעטיליה קודם ללמה לא משום דהייס למיעוט מימיו
דראיה דמיעוט דשכיח הוא דהא טעמא דרבי יוסי משום טימוע אלא
בלבן מימיו ראי' דאי לאו דשכיח הוא לא הו' לן למיגזר שכיח נדות
דמיעוטא דמיעוטא משום טימוע דלא ליהוי כחוס' ואיטולול וא"ת היכי
המשכי' וי"ל דב"ה דרבי' דהא סבירא ליה דלא בלל מוקס חייס' ר' מאיר
דאמר דמיעוטא וי"ל דהא הורבני לגזור משום דרמי לחוקק ורובא מלא
דאחא דמסממא עס יצאחא לעולל לא ראהא ואוקמי אחוקא וסמון
דחוקא ואימער עס מיעוטא ולא הו' חייס רבי מאיר אי לאו
דגורא ליה ב"ה דבר דהו' הוי מיעוטא דמיעוטא כדמובא ברש דאמר

[illegible]

תיקן כחברה לאשה. מפורש במסכת כחברות פרק האשה שנפלו לה נכסים ונהיגו שיהא כותבין כל נכסיו אחריה לכתובתיה. וגור טומאה ועל כלי שטח ונהיגו שיהא כותבין כל נכסיו אחריה לכתובתיה. וגור טומאה ועל כלי

לגולס לכלי חרס דמו. הואיל ובריתן מן החול הלכן פשוטין
במחורין ואין בהן טומאה [ישנה]: **הואיל ונראה סובו**. מבחור דרך
פשוטין לא חשיב בנ אלא מור: **בשל ליון**. יומי שמעון בן שטח
היה: **כל כליו**. במס שהיה צריכה להמחין הואת שלישי ושני

לפיכך שבתתן למהר טהרתן לנו
 ביום: ורישון. שולח"י בלע"י שמחבר
 כסף בתקום שבת: גדר מי חטא.
 נמלאו מי חטא בטלים שאין להם
 ממזין ו' ימים אלא שבתן ומהם
 מותר מי חטא: לפי"י כו'. ו' א"ת
 ידעא היכא: אמרו. שיחזרו: כנדי
 סדרתו. כמולא רמון: כס יומא.
 בלא הסרב שמש שהרואה שנטמאו
 ומשחמטין כהן בו ביום ואינו יודע
 שגברו קוצר שהטעמים: פולס.
 מועלים: דרשנינו מרשם. הריבון

ושבדן כולן כמו וימחולת לרופה שמה
לא יקבנו ליכא שמה יאמרו איכא.
יאכא דאמרי שמה לא יקבנו איכא
שמה דאמרי כו' ליכא דא מיעבר
עשיה שמתחדס כולו וזה נראה עשוי:
חסס הליגור. שקבנו ויבסוק חקקו
להשקיף מים למקוה דשבו ליט פוסל
אכל הכלים פוסלים משום שאיזה:
דאמרי כלים קטנים. דלא מומא לא
חשיבי: ואפילו כלי גללים. שאינם
קריוין כלים לענין קבלת טומאה הוו
כלים לענין שאיזה: גללים. (ב) * שיש:
כלי ידארה. דלא ע"י ביצול אוה כלל
נמו וכלי עשוי: מעשריו. דשבות לא

חשיבה שאינה הולוץ ולא לך נחמיון:
בחדר. שלח חתם הליטור ותמחלה מן
הנוטפין ונפלו למקום שהוא טעור
דנמיתח חתם הליטור וכשהיטין בשעת
קישור ערים ואלח"י נתפסו ושכתן
דממוקי לקמן הוא דפליגי ביה דגלי
דעתיה שגלה שפלו למורו ומשם
פוזר עבים אל בטלה מחשבתו ראשונה
אלל במונה כחל ואפי"ו בשעת קישור
ותפסורו לא נומחל מחשבתו קמימח
שפיר מעיקרה הלכך בטלה: **במקומה**
טומדס. במיתח חתם הליטור בקישור
עבים לא נמנו ורבו עליה לבטל דברי
בית הלל דלא חזרו ביה: **הניטין.** אחר
הליטור בשעת קישור עבים ויחמור
גשמים לצוא ויאל למלכתו ושכתן
דברי הכל הולוץ ותמחלה לך נחמיון
אל בטלה מחשבתו שכתתו: **דברי**
הכל טומדס. ללחא גלויי דעתא:

בכעסו מהשכנו. דמי נתפזרו אסח דעתיה דסבך לא ירדו גשמים
שער: **בגרי** לה. י"ח דבר שאין זו מן המזין דכל זמן שלא נמט
וירדו הויה הלכה כצני הלל וטור: **נרדום מעריסין**. מיום שנולה
דורגין דילמא חזי' נדום דקטנה בת יומא שטמאה צנדה דתמיה
אין לו אלא אסח מיעוק בת יום אחד לנדא נמט למחור נלמד
ושאסח וכותים אין דורשין מדרש זה וכי חזין לא מפרשי לה הלך
גזר זהו רבנן: **כל המטעלין מביאין את הטומאה**. משום אהל
שאם איהל ראש אחד זה המ' ורשאו אחד זה הכלים מביאין לה
וטומאת אהל יטעמ' 1. ימים ולילות אחד זה הטומאה כדן אהל
טמא: **בבבוי המרדע**. אפילו אין בהן פותח טפה אלא כבוי
המרדע. וקבן [ח.] מפרשי שביקשו טפה חוט טפה כרץ הקיסוס
יחף עקב דאורייתא פחות טמא חוט לא הי' דמשום נמט
ממעי הויה) שאלר כל השעורין הכל גזר רבנן ביקשו משום עבוי:

לְהוֹת בְּתַרְתֵּי גִזְרוֹת בְּנֻתֵיהֶן וּבְנֻת כּוֹתֵם וְיִלְ לְדָרֵיכִי לְדֹא גִזְרוֹ בְּנֻתֵי
וְכֻלָּם בְּכּוֹתֵם מִשּׁוּם דְּרִגְלֵיהֶן וְשִׁיכָּה טַפִּי גַבִּי יִשְׂרָאֵל מִעֻבְדֵי כּוֹתֵם
וְאֵת אֵלֶּה בְּעֵצֵי הַמִּדְרַע אֵלֶּה עַל הָאֵלֶם הַנִּשְׁחָל אֵלֶּה בְּפֻתֵם טוֹבִים
שֶׁאֵין בָּהֶן מִמֶּשׁ קִטְנֵי הָאֵם לֵאמֹר מִבְּרִיאִין וְלֹא חוֹלְלִים דְּהֵיו כְּמוֹ
מִשְׁחָן עַל הָאֶרֶץ קִטְנֵי הָאֵם דְּמִבְרִיא אֶת הַיּוֹמָאִים:
וְיִשְׁחָן זֶה דְּכֵר אֵלֶּם שֶׁלֵּכֶה וְזוֹ מִקּוּפֻשָּׁת וּכְעֵתֵן זֶה מֵעִנּוֹ בְּמִקְרָא
וְזֶה "כְּלוֹמַר אֵלֶּם תִּלְלוּ מִזֵּה:

שמע

מסורת הש"ס

(א) וְלֵצִיל יָדְךָ עַיִן הַחַיִּיטִים
סִכּוֹ; (ב) וְהַלֵּךְ קֶשֶׁתְךָ;
(ג) מִקְחוֹת סִיחַ מִ"א" (ד) נִדָּה
(ה) אֶהְיֶה סִפְּסִי מִ"א",
(ו) וְנִדָּה יָדְךָ; (ז) וְנִדָּה לֵבְךָ;
(ח) וְיִקְרָא עוֹן; (ט) וְעַיִן בְּרִסְתָּ
יָדְךָ; (י) פֶּסֶם יָדְךָ וְלֵב לֵךְ
הַמִּלֵּט מִ"א" עַיִן יָדְךָ מִקְחוֹת
פֶּרֶשָׁה לֵךְ; (כ) עַיִן בְּרִיטָה סִס,
(ל) וְלֵב מִלֵּי מַחֲסֵת פֶּשְׁעֶיךָ
וּמִקְחוֹתֶיךָ; (מ) סִיךְ לֵךְ
יָדְךָ; (נ) וְעַיִן מִלֵּי מַחֲסֵת עוֹן;
יָדְךָ לֵךְ;

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה גללים ש"ס.
ג"כ בעלמא פתש"י לפי
נקד: (ב) תוס' ד"ה הניחא
וכו' קבירא ליה הכי במסכת
בבלי (יכן הוא נס"י). ג"כ
פ"ס ב"מ ר"א:

גליון הש"ס

[illegible]

הגהות הגר"א

[א] גמ' (ולרבי יוסי דאמר
 כ' עד כי כיוס נזרו) תא"מ
 (וכ"ה בנזירה ובנמה האסורי
 דל"ג לה):

לעזי רש"י

• ၇၀၈၆, ၇၀၈၇, ၇၀၈၈

מוסף רש"י

מזריסתון. מקטעיתן 167

בית חננאל (המזרח)

ישנה כגון שנטמא בלי
(זוכית) [מתכות] ועמד
ושיבדן, כדק"ל גשברו

מאת: גורן גזירה

אז לא שמואל לא שאל
ומה' אלהים אלהים
הוא יענה. ואלה
היו המעשים אשר
עשה אלהים ליהושע
ביום ההוא לפני
כל ישראל.

דמעה

נעשה כאילו נשכחו כחליו, לאביו דחייש שמא לא יקבנו בכדי טהרתו אע"פ שנהג עליה. ולרכא פרחא טומאתו דהא רציף ולא כלי הוא. המניח את בלו ת

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones